

bibelhistorisk og kirkehistorisk Undervisning. Jeg maa tilstaa, at jeg har den Opfattelse, at saa længe man i den danske Folkeskole har Børn fra Hjem, der tilhører Folkekirken, er disse Hjem daarligt tjent med, at man ikke i Folkeskolen sørger for, at Børnene faar en fyldig bibelhistorisk og kirkehistorisk Oplysning, at der til deres Videns Fond hører et sikkert Kendskab til de bibelske og kirkehistoriske Skikkelser og Begivenheder. Man kan være uenig om, hvorledes en Lærebog skal bruges, hvorledes det boglige Materiale, der hedder Lærebog og Katekismus, skal anvendes. Jeg vil her udtale, hvad jeg har udtalt andetsteds tidligere, at af Ministeriet forlanges der ikke en bestemt Brug af det boglige Materiale, der foreligger til Religionsundervisningen; dette kan bruges ulige af de forskellige Lærere, og det skal der være en vid Frihed til. Men saadan som Forholdene ligger, maa jeg give den Opfattelse min Tilslutning, der siger, at skal vi have Religionsundervisning, en Bibelhistorie- og Kirkehistorieundervisning, er det Timetal, som er angivet i Cirkulæret af 1900, ingenlunde for stort, og jeg vilde mene, at man ikke tilsaa den Del af Undervisningen fuldt forsvareligt, hvis man gik med til en Indskrænkning heraf. Maa jeg ogsaa gøre den Bemærkning, at enhver Lærer ved godt, at det er i disse Timer, han faar Lejlighed til at give Udtryk for sin Etik og paa mange Maader for sin Samfundsopfattelse.

Det er saaledes et stort Materiale, der skal behandles i disse Timer. Jeg siger endnu en Gang: Husk paa, at det drejer sig ikke om en Brug af Lærebog og Katekismus med Indterpen og Udenadslæren, men om en Meddelelse af den allermest betydende religiøse, etiske Art, som Skolen overhovedet byder paa. Jeg vil bede de ærede Medlemmer opfatte Sagen saaledes, at det er ud derfra, Ministeriet har holdt paa, at det Minimum af Timetal, der er angivet af Cirkulæret af 1900, ønskes opretholdt. For Folkeskolens ældste Klasses Vedkommende — den Klasse, hvorfra Konfirmanderne udgaar — vilde jeg mene, at hvis Forholdet laa saaledes, at det var en hel Klasse, der gik til Konfirmationsundervisning, vilde disse Konfirmationsundervisningstimer i nogen Maade træde i Stedet for Religionsundervisningstimerne i Skolen i denne Tid. Men man maa huske paa, at der her er en meget stor praktisk Vanskelighed, nemlig denne, at det ikke er en samlet Klasse, men Dele af en Klasse, der gaar til Konfirmationsundervisning. Derfor maa det af praktiske Grunde op-

retholdes, at paa det højere Trin er det ønskeligt, at der bliver 3 ugentlige Timer. Jeg nævner igen, at man har ikke gaaet paa Jagt efter at finde, hvor der var Afgivelser; men man har i sin Administration ikke i det hele taget villet fravige den Regel, der er indført i Cirkulæret af April 1900.

At det ærede Medlem kunde finde paa at slaa paa, om den Omstændighed, at det var et socialdemokratisk Byraad, der sad i Silkeborg, kunde have dikteret mig noget som helst med Hensyn til min Holdning i denne Sag, begriber jeg ikke; jeg synes, det ligger saa langt ved Siden af, at det ærede Medlem gerne kunde have sparet mig og ogsaa sig selv derfor. Naar det ærede Medlem anførte, at i 1912 var en Skoleplan med gennemsnitlig 2 ugentlige Timer til Religionsundervisning blevet anerkendt af Ministeriet, skønt Skoledirektionen ikke var enig deri, falder dette sammen med, hvad jeg nævnte før: at jeg tror, der har været en Praksis med 2 Timer; det er først, da man er kommet ind paa at gaa over til paa det laveste Trin kun at have 1 Times Religionsundervisning, at man har taget Spørgsmaalet op igen og mindet om, at som den lovlige Tilstand er, er 2 Timer paa det laveste og 3 Timer paa det højeste Trin Normen. Jeg haaber hermed at have besvaret det ærede Medlems Spørgsmaal Sagen vedrørende.

Det ærede Medlem Hr. Bjerring nævnte for Nyborgs Vedkommende, at der var der blevet gjort Bemærkninger til en Undervisningsplan, der var ganske som den, man har haft tidligere. Det er en Undervisningsplan, ifølge hvilken man har haft de to Religionstimer om Ugen, og det, der altsaa er ønsket fra Ministeriets Side, er, at man paa de højere Trin skulde give dette Fag noget mere. Det er sket i Medfør af det samme almindelige Synspunkt, som jeg nævnte før, Religionsundervisningen vedrørende.

Jeg skal derpaa gaa over til Spørgsmaalet om Forfatterunderstøttelserne. Jeg vil først beskæftige mid lidt med den formelle Side af denne Sag: Spørgsmaalet om, hvordan man har optaget Forfattere paa Listen, og hvordan man har betragtet deres Stilling, som var optaget. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup nævnte, at man havde et Eksempel paa, at en Forfatter, eller Forfatterinde, der var optaget, senere er blevet strøget. Det er ikke helt rigtigt, for der er dog en Forskel paa, om Sagen er til Diskussion i Rigsdagen, eller den er afgjort fra Rigsdagens Side. Det vil i alle Forhold være saaledes, at man først kan